

KNĚHYNĚ

I.

Někdo na číhanou, já na mlčenky. V lesy vyhlazené
v šedý val, brázdami, z nichž soumrak ubírá.

Tam, kdesi, vejdu do jednosměrných cest. Vejdu
čelem tetovaným hroty hvězd a strach zalezlý
v boudě těla ještě zařve si: zuby poměří s trny
divokých ostružin i snad navede mé prsty vyrvat
chomáč mechu, ale co vleže na zádech nalévám si
do nádechu, nikdy se nedozví. Já na mlčenky.

II.

A ty, kdo vypravil ses na číhanou, raději hledí
pušky odvrát od tváře a pomalu připaž: všichni
navráťivší vlci sní o téže mršině a stříknu-li
z Beskyd jejich očima, celé údolí červánkový
airbrush potáhne.

Kde původní slunce protéká a šumí paprsků přeje,
kde zármutky chudokrevných zkapalněly do
mlhovin, aby se chyba vypařila, kde třikrát
přepálená rosa prstýnkuje na kopýtkách srn, jež se
na mýtinách vystavují ženichům,

tam všude nové Pompeje, středozevní sarkofág na
dně hlubokého hoře, jež suchým okem nepřekráčíš.
A v slzách stejně nezamíříš.

III.

S sebou tu smečku vyjící vzít nemohu, promiň.